Ik blaas uit

Fop wil de mand zelf naar boven, Wimpie heeft het hengsel al.

Inhoudsopgave

1. Twee witte duiven boven de Oslostraat
2. Wat deze zomer iedereen kost
3. De sleutel hangt aan een stuk vlaggenlijn
4. Punt twee op de agenda
5. Het hok staat in het rapport
6. Blijf uit de keukens van mijn mensen
7. Niemand houdt de mand vast
8. Achtendertig graden in het trapportaal
9. De sleutels van Sjaak Olsthoorn
10. Inkorven voor Bourges
11. Het luik blijft open
12. Wat er niet in de weg stond

Hoofdstuk 1- Twee witte duiven boven de Oslostraat

"Nog niet," zei Fop.
"Ik zeg niks."
"Je staat te wiegen met die mand."
Sjaak zette zijn voeten anders in het grind en nam de reismand onder zijn buik, twee handen eronder. Binnen schoven de witten langs elkaar en weer terug, een geritsel als van een krant die wordt dubbelgevouwen.
"Hij is zwaarder dan vorig jaar, die mand."
"Dat is hij niet."
"De trap is zwaarder. Vanaf acht is het—" Sjaak maakte het niet af. Hij keek naar de luiken van het hok, die dicht zaten, en naar de machinekamerdeur erachter, en toen naar zijn schoenen, die wit stonden van het grind.
Om half elf stond de schaduw van de machinekamer nog maar een halve meter uit de wand en daarin stonden ze, allebei, met hun rug naar het hok. Binnen zaten de andere veertien opgesloten en dat hoorde je: geroffel, een snavel tegen de drinkbak, poten die over het rooster schuurden.
"Kees heeft witte kisten genomen," zei Sjaak. "Dat heb ik van de dochter. Wit, met van die zilveren."
"Dat kan."
"Rinus in het wit."
"Het is niet voor Rinus. Het is voor Kees."
Sjaak lachte zonder geluid en hoestte er achteraan, drie keer, met zijn kin in zijn schouder. Hij had een pakje shag in zijn hand waar hij niets mee deed. Hij draaide het om, en nog een keer om, en liet het in zijn binnenzak zakken.
"Heeft hij het gevraagd, Kees? Dit?"

"Nee."
"Dus je doet het."
"Rinus heeft in '79 de helft van dat hok mee naar boven gebracht," zei Fop. "Met de lift, dat snap je, maar hij heeft het gedragen."
"Doen ze het wel, die twee? Ze zitten al drie weken in dat zijhok."
"Ze doen niks. Ze gaan rond en ze komen terug. Daar zijn ze voor."
"Dus ze vliegen niet."
"Ze vliegen naar hier." Fop trok zijn colbert bij de schouders recht, een colbert voor maart, en liet de knoop dicht.
Beneden sloeg een portier. Daarna nog twee, kort achter elkaar.
Fop liep naar de rand en legde zijn hand op de opstand. Tien hoog onder hem stonden ze op het gras in het zwart, dertig man, veertig, met hun jas over hun arm omdat niemand in juni een jas aanhoudt. De rouwauto stond met zijn achterkant naar het bordes, de klep open. Twee mannen liepen heen en weer met bloemen. Een kind zat achterop een scootmobiel en werd eraf gehaald. De daken van de auto's op de parkeerplaats blonken zo dat je ernaar kneep.
"Vier dagen," zei Sjaak achter hem. "Vier dagen is hij die galerij niet af geweest. En ik zei nog tegen hem, ik zei: Rinus, als jij nou—"
"Ja."
"Als dat ding gewoon had—"
"Sjaak."
"Ik zeg niks. Vandaag niet." Sjaak kwam met de mand naast hem staan. "Vandaag niet, nee."

Eén bos ging er verkeerd in en kwam er weer uit en ging er anders in. Kees stond bij de klep en gaf iedereen een hand die langsliep, ook mensen die hij al een hand had gegeven. Zijn jasje stond open en zijn hemd kwam los uit zijn band.
"Nou," zei Sjaak.
"Nog niet."
De chauffeur stapte achteruit, keek in de auto, schoof iets recht. Toen legde hij zijn hand op de klep en duwde hem met zijn heup dicht.
"Nu."
Fop nam drie stappen, bukte vanuit zijn heupen en kreeg het schuifje bijna los. Het zat. Hij sloeg er met de onderkant van zijn hand tegen en het ging omhoog.
De witten kwamen niet meteen. Ze stapten op de rand van de mand, de een na de ander, en keken de Oslostraat af met dat korte rukje van de kop, eerst de een, toen de ander. Toen gingen ze.
Ze doken laag langs de galerijen naar beneden tot ze onder de zesde zaten, trokken in een bocht over de straat, over de geparkeerde auto's, over het gras met de mensen erop, en kwamen aan de overkant weer omhoog langs het beton. Twee rondjes om de flat. Fop had zijn pet in zijn hand.
De auto reed. Langzaam, met de twee mannen ernaast tot aan de uitrit, en daarna alleen.
De witten streken neer op de rand van de machinekamer, drie meter boven de kale kop van Fop, en bleven zitten.
"Ze moeten weg," zei Sjaak.
"Ze zijn thuis."
"Dat bedoel ik, ja."

De auto ging de bocht om. Fop hield zijn pet nog bij de rand vast, met twee vingers, en keek naar het grind voor zijn schoenen.
Beneden klapte iemand.
Eén paar handen, op het gras, vlak en traag zoals je klapt met een jas over je arm. Toen nog iemand. Toen een rij.
Fop keek over de opstand. Ze stonden niet meer naar de uitrit te kijken. Ze stonden met hun hoofd achterover, veertig gezichten schuin omhoog, de hand boven de ogen tegen de zon, naar het dak. Een vrouw bij het bordes trok aan de arm van de man naast haar en wees.
"Dat is voor jou," zei Sjaak.
"Dat is voor de duiven."
"Je staat erbij."
Sjaak zette de mand op zijn kop en ging erop zitten, knieën wijd, handen op zijn knieën. Het deksel kraakte en hield.
Beneden klapten ze door. Een paar handen hielden op, andere begonnen opnieuw.
"Zwaai dan," zei Sjaak.
Fop deed zijn pet op en liep naar het hok, en haakte de luiken vast die al vast zaten.
De kooi stond twintig centimeter te laag. De deur half open, de vloer binnen een stap onder de tegels waar ze op stond, en in het plafond van de kooi geen licht, alleen het gaas en de vlek waar de buis zat.
Haar tassen stonden er nog in.
Letty zette haar schoen tegen de rubberrand om de deur open te houden, boog zich naar binnen en pakte er één uit, de zware, met de pakken melk, en zette hem op de overloop. De deur drukte tegen haar enkel. Bij de tweede tas was het hengsel gedraaid en ze moest hem met haar vingers onder de bodem pakken; een blik knakworst

rolde eruit en bleef in de kooi liggen, tegen de rand, waar ze er met de punt van haar schoen bij kon.
Toen haalde ze haar been terug. De deur gleed half dicht en bleef halverwege hangen.
Ze drukte op de knop. Ze drukte nog een keer, en een derde keer, met haar duimnagel.
Het knopje bleef branden, een oranje ring op het messing plaatje naast de deur.
Ze veegde haar duim af aan haar rok en keek naar de deur van het trapportaal. De tassen stonden naast elkaar op de tegels. Ze bukte en haalde ze van de grond.
"—en wie brengt dat dan naar boven, mijn moeder woont op acht, die komt niet eens tot de—"
"Mevrouw, als u mij nou—"
"Nee, want dat zegt u nu al de hele—"
Ze stonden tot tegen de glazen deur, die met een poetsemmer was opengezet, en op de eerste zes treden, en twee jongens zaten op de brede leuning met hun hakken tegen het beton te tikken. Bij de brievenbussen stond de kinderwagen van Mo met een tas boodschappen op de kap. Iemand had een stuk karton op de liftdeur geplakt met DEFECT erop, in zwarte stift, en daaronder een pijl naar niets. Een jongetje van vier of vijf drukte op de knop, wachtte, drukte weer. De knop brandde al sinds zeven uur.
Schelto kwam de trap van een hoog af in korte broek en op slippers, met zijn telefoon tegen zijn oor en zijn andere hand omhoog, een hand die zei: twee seconden.
"Ik heb ze aan de lijn," zei hij over de koppen heen. "Ik heb de storingsdienst aan de lijn, mensen."
"Wat zeggen ze?"
"Er staat een melding open." Hij liet het toestel een stuk zakken. Het scherm stond zwart tegen zijn broek. "Er

staat een melding open bij de onderhoudspartij, dat is dus geregistreerd."
"Dat vroeg ik niet. Ik vroeg wanneer."
"Ze weten het. Ze zijn ermee bezig, ze zitten er bovenop." Hij deed het toestel terug naar zijn oor en knikte naar niemand. "Morgenochtend komt er iemand kijken. Dat zeg ik dus: morgen komt er iemand kijken."
"Kijken," zei een man met een hond. "Wij kijken ook."
Letty wrong zich langs de kinderwagen en ging op de derde trede staan, dat was hoog genoeg om over hen heen te kunnen kijken en laag genoeg om niet te vallen. Ze had een folder van de Hoogvliet dubbelgevouwen in haar hand, met de achterkant naar buiten, en een pen van de Rabobank.
"Hoor eens. Hoor eens even." Ze tikte met de pen op de leuning. "We gaan het zo doen. Ik wil van iedereen boven de vijf de naam en het nummer. Wie er zorg heeft, zegt dat erachteraan. Wie er alleen woont ook."
"Waarvoor?"
"Omdat ze het anders niet geloven."
"Zeven, Plokker," zei Letty tegen zichzelf en schreef het bovenaan.
Het ging door elkaar heen. Vier hoog riep haar nummer en dat haar man nachtdienst had, iemand op de trap riep een naam die Letty twee keer liet herhalen, een vrouw achteraan zei Vink, zeven hoog, eenennegentig, en wees naar de brievenbussen, waar Roelie Vink op een keukenstoel zat met haar tas op haar knieën. Ze was om vier uur naar beneden gegaan.
"Ik ga zo," zei Roelie. "Als het rustig is."
"Bep op zes heeft niemand," riep iemand.
"Bep op zes, zes hoog, Kwakkelstein," zei Letty, en schreef.